

Arrest

nr. 150 307 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 16 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoekster op 2 april 2012 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op datum van 06.01.2011 werd aangevuld door:

D. J. E. C. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Aangezien het document dat betrokkene in de inventaris van zijn aanvraag als identiteitskaart benoemde niet duidelijk leesbaar bij zijn dossier was toegevoegd, werd op 26.10.2010 aan betrokkene via de gemeente het verzoek gericht om één van volgende documenten voor te leggen, namelijk:

- "een DUIDELIJK LEESBAAR afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart"*
- of*
- "de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, ingevoegd bij wet van 15.09.2006"*

et als motivatie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 15.12.2009 door de advocaat van betrokkene niet vergezeld ging van vernoemde documenten of inlichtingen.

Betrokkene stuurde op datum 06.01.2011 een fax aan onze diensten met een kopie van de 'carte d'identité consulaire/consular identiv card' N°(...) afgegeven op de Ambassade van Kameroen in Duitsland op datum van 08.09.1998. Hoewel op dit document bepaalde gegevens terug te vinden zijn, wat betreft de identiteit van de houder, is dit document geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Noch een kopie van de nationale identiteitskaart, noch een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006 en zoals gevraagd in ons schrijven van 26.10.2010. De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag werd dus niet vervuld.”

Op 30 juni 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 maart 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker op 12 april 2012 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.06.2011 werd ingediend door:

D. J. E. C. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omwille van zijn langdurig verblijf in België. Hij haalt aan dat hij al meer dan 18 jaar in Europa zou verblijven, waarvan 6 jaar ononderbroken in België. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk of onmogelijk is om zich naar het land van herkomst te begeven en daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de geëigende procedure.

Betrokkene zegt verder dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie en de onmogelijkheid tot terugkeer. Hij haalt ook aan dat een terugkeer naar Kameroen een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn bewering te staven terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om zijn beweringen te staven. De loutere bewering dat het voor betrokkene onmogelijk zou zijn om terug te keren omwille van zijn persoonlijke situatie en dat een terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De aangehaalde elementen van integratie (zijnde dat betrokkene werkbereid is en een arbeidsovereenkomst kan bijvoegen, dat hij duurzaam verankerd is, dat hij een langdurig verblijf heeft en zijn leven in België heeft opgebouwd, dat hij een uitstekende kennis van het Nederlands heeft en goed Nederlands tracht te spreken) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 26 maart 2012 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissing werd op 12 april 2012 betekend aan verzoeker.

Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 26/03/2012, wordt aan D. J. E. C. [...],

het bevel gegeven om uiterlijk op 12/05/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder stelt dat de eerste bestreden beslissing is ingetrokken op 15 mei 2012. De advocaat van de verzoekende partij stelt ter zitting zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad stelt derhalve vast dat het beroep zonder voorwerp is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing.

2.2. De Raad merkt ambtshalve op dat in het belang van een goede rechtsbedeling, degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van drie beslissingen. De eerste bestreden beslissing is zoals aangegeven in punt 2.1. zonder voorwerp. Zij geeft als verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt dat de derde bestreden beslissing het gevolg is van de tweede bestreden beslissing en op dezelfde dag werden genomen en vervolgens stelt ze dat de vernietiging van de tweede bestreden beslissing, de vernietiging van de derde bestreden beslissing tot gevolg heeft.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de tweede beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de derde beslissing.

De tweede bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de

verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen invloed op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de tweede bestreden beslissing enerzijds en de derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de tweede bestreden beslissing (hierna de bestreden beslissing), dit is de beslissing van 26 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Het tweede middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dient niet verder te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de toelichting bij het middel blijkt dat de verzoekende partij ook het rechtzekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken heeft de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 15.12.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz onontvankelijk werd verklaard is de volgende:

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins onontvankelijk kan verklaard worden en dit omwille van volgende redenen.

DVZ verklaart de aanvraag d.d. 15.12.2009 onontvankelijk daar er geen DUIDELIJK LEESBAAR AFSCRIFT van zijn identiteitsdocument was gevoegd.

In de vorige beslissing die vernietigd werd door uw raad stelde DVZ dat er geen identiteitsdocument was gevoegd. Wanneer het tegendeel bewezen werd vernietigde uw raad die beslissing.

In haar nieuwe beslissing stelt DVZ dat er nu WEL een identiteitsdocument is gevoegd maar deze niet duidelijk leesbaar is.

Verzoeker heeft bij de oorspronkelijke aanvraag d.d. 15.12.2009 een identiteitskaart gevoegd.

Echter, later op 30.06.2011 wanneer hij een nieuwe aanvraag 9bis indiende voegde hij de volgende identiteitsdocumenten aan het administratief dossier:

- *Paspoort*
- *Identiteitskaart*
- *Consulaire identiteitskaart*
- *Studentenkaart universiteit van Yaoundé (in de vorm van een boekje)*
- *Vaccinatie kaart*

Dit betekent dat op het moment van het nemen van de nieuwe beslissing d.d. 16.03.2012 men wel beschikte over ANDERE identiteitsdocumenten . Dat DVZ dus perfect de aanvraag kon behandelen. Dat DVZ geen rekening heeft gehouden met de verschillende arresten van de RvV.(Arrest RvV nr.25.612 van 03.04.2009)

Dat men duidelijk stelt wat tijdstip en wijze van overlegging van het identiteitsdocument is.

Dat DVZ dus wel degelijk in het bezit was van meerder identiteitsdocumenten van verzoeker op het moment van de beslissing die wel duidelijk leesbaar was en wordt er dus alsdan wel voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste

Bovendien kon DVZ slechts 10 dagen later ni op 26.03.2012 de andere aanvraag van verzoeker wel behandelen en was er geen enkel probleem meer met zijn identiteitsdocumenten.

Dat hieruit dus volgt dat DVZ onzorgvuldig te werk gaat en het dossier niet goed heeft onderzocht! Dat het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden is!

Dat de aanvraag dan ook perfect voldeed aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde en dus dient behandeld te worden in de gegrondheid!

De aanvraag die werd ingediend op 30.06.2011 werd behandeld op 26.03.2012. Deze werd eveneens onontvankelijk verklaard.

In de beslissing stelt DVZ dat verzoeker zich niet kan beroepen op de instructie d.d. 19.07.2009 daar deze vernietigd is door de Raad van State.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 15.12.2009 en 30.06.2011 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt — Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een

discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- *Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden*

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- *de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;*
- *de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft*

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- *op medische gronden*
- *lange asielprocedures*
- *humanitaire redenen*
- *de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" 4

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds geldt daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt.

Hieruit volgt dus dat de aanvraag van verzoeker nog steeds moet behandeld worden rekening houdende met de instructie, immers de aanvraag werd op 15.12.2009 ingediend.

Dit betekent dat DVZ nagelaten heeft om rekening te houden met de prangende humanitaire situatie en 2.8B. Immers in het verzoekschrift heeft verzoeker uitgebreid gemotiveerd waarom hij in aanmerking komt voor prangende humanitaire situatie en heeft hij een arbeidsovereenkomst gevoegd, dat hij dan ook in aanmerking komt voor 2.8B van de vernietigde instructie.

De vernietigde instructie van 19.07.2009 stelde het volgende m.b.t. de prangende humanitaire situatie: Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire situatie worden beschouwd.

De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens « een prangende humanitaire situatie ». Dit is geen exhaustieve lijst.

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die hierboven worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Verzoeker verblijft al meer dan 18 jaar in Europa waarvan 6 jaar ononderbroken in België. Hij is al meer dan 18 jaar in zijn land niet geweest.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren.

Doch DVZ ziet geen enkel prangende humanitaire situatie in dit element en kan hij terugkeren naar Kameroen, na 18 jaar, om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat de materiële motiveringplicht dan ook geschonden is!

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden), J

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat zijn aanvraag dan ook in de gegrondheidsfase moet onderzocht worden.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(citaat artikel 9bis, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet)

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 18 jaar in Europa verblijft waarvan 6 jaar ononderbroken in ons land, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is en hiervan bewijzen voorlegt.

Bovendien dient DVZ te motiveren waarom er geen rekening is gehouden met het gevoegde arbeidsovereenkomst. Immers hij komt in aanmerking voor regularisatie op basis van 2.8B.

Dat dit eveneens een schending is van de materiële motiveringsverplichting.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Dat hij ondertussen meer dan 18 jaar in Europa verblijft, 6 jaar ononderbroken op het Belgische grondgebied, dat hij uitstekend de taal beheerst een contract heeft en dus onmiddellijk in dienst kan treden. Echter DVZ heeft hier geen rekening gehouden.

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblifswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken zou voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing heeft verzoeker op dit ogenblik geen enkele procedure meer lopen in België en wordt hij ook niet meer gedoogd. Bij controle van politie loopt hij het risico opgesloten te worden in een gesloten centrum voor illegalen.

Daarnaast dient de bestreden beslissing geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek.

Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme praktische en financiële problemen voor verzoeker teweeg brengen.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden."

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift van 30 april 2012 dat hij de aanvraag heeft ingediend naar aanleiding van "de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd", dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de prangende humanitaire situatie, aangezien hij al meer dan 18 jaar in Europa verblijft waarvan 6 jaar ononderbroken in België, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is, werkbereid is en niet kan terugkeren naar Kameroen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de consulaire post in het buitenland. Verweerder gaat in op alle argumenten die door verzoeker als buitengewone omstandigheden werden aangevoerd. Verder verduidelijkt verweerder waarom de overige elementen betreffende de integratie, zoals de werkbereidheid, de duurzame verankering, de opbouw van zijn leven in België, een uitstekende kennis van het Nederlands en de betrachting goed Nederlands te spreken het

voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde conform artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling en op algemene wijze stelt dat dit wel buitengewone omstandigheden zijn, zonder verder in te gaan op de concrete motivering, kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

3.3. In zoverre verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te stellen dat de elementen van integratie en het door de verzoekende partij aangehaalde langdurig verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken doch elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen verantwoorden, waardoor ze pas in een latere fase zullen worden in aanmerking genomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met alle elementen alvorens de aanvraag onontvankelijk te verklaren. In zijn aanvraag wijst verzoeker naar het feit dat hij in 1993 naar Duitsland is gegaan in het kader van zijn studies en dat hij in 2005 naar België is gekomen, dat hij uitstekend geïntegreerd is en zeer goed de Nederlandse taal beheerst, dat hij op een positieve manier wil deelnemen aan onze maatschappij, hij niet terug kan keren naar Kameroen zodat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden, dat hij een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, en dus sociale banden heeft in België. Verweerder heeft hiermee duidelijk rekening gehouden en stelt de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, dat de bescherming via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen wordt verleend waarbij verzoeker zijn beweringen dient te staven met minstens een begin van bewijs en dat de aangehaalde elementen van integratie behoren tot de gegrondheid en in deze fase van ontvankelijkheid niet behandeld worden.

De stelling van het bestuur dat verzoekers lange verblijf in België geen buitengewone omstandigheid vormt of niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt overigens steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die*

bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

In de mate verzoeker betoogt dat de vernietigde instructie diende te worden toegepast en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet diende te worden aangetoond, is het betoog dat een strikte toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, gelet op bovenstaande vaststellingen niet dienstig. Bovendien zijn de aangehaalde publicaties op de website van Kruispunt Migratie en Integratie of Binnenlandse Zaken of loutere beleidsverklaringen, uitgaande van een vorige regering, geen afdwingbare rechtsnormen.

Met het betoog waarbij hij blijft herhalen dat de elementen van integratie en het langdurig verblijf volgens hem wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoeker niet aan dat de motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden werd. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen om een schending van het rechtszekerheids-, gelijkheids-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aan te tonen. Met de toelichting heeft verzoeker niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is.

3.4. Verzoeker meent dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden in de mate dat hij heeft nagelaten bijkomend advies te vragen aan de Commissie van advies voor Vreemdelingen omdat het dossier niet duidelijk was voor verweerder. *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op verweerder evenzeer geldt ten aanzien van verzoeker. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker verwijst hierbij naar artikel 32 van de vreemdelingenwet om aan te tonen dat hij had moeten verschijnen voor de Commissie van advies.

Artikel 32 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien. De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet niet in het inwinnen van een advies van de Commissie van advies. Artikel 32, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet de mogelijkheid om voor om het even welke beslissing een advies in te winnen, maar legt daartoe evenmin enige verplichting op. Bijgevolg diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overeenkomstig artikel 32, eerste lid van de vreemdelingenwet geen advies in te winnen van deze commissie. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij meent dat hij had moeten verschijnen voor de Commissie van advies en dat het een motiveringsgebrek inhoudt dat niet wordt verwezen naar zulk advies.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de eerste en derde bestreden beslissing betreft en verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS